

Reisverslag – voorjaarsreis 13 tot en met 21 maart 2024, Dinant en Lisette Pas

Dag 1

Vandaag vertrekken we om 5.10 uur vanuit Almelo richting Roemenië. We hebben 1175 km te rijden om aan het einde van de middag in Hongarije bij Hotel Paprika aan te komen. Onderweg hebben we geen last van files. Ook het aantal wegopbrekingen lijkt minder te zijn dan vorige reizen. Dat vinden we natuurlijk niet erg want het rijdt heerlijk door. En hoe verder we naar het zuiden en oosten rijden hoe beter het weer wordt. De zon laat zich steeds vaker zien en dat levert onderweg mooie vergezichten op. Bijvoorbeeld bij Wenen, de stad ligt in de zon en dat is goed te zien als je vanuit de heuvels aan komt rijden. Rond 17.30 uur parkeren we de auto bij het hotel. Morgen deel 2 van de reis: naar Oradea om ons te melden bij onze contactpersoon daar, Tavy Pantis. Hij heeft ons al een berichtje gestuurd waar we ons morgen kunnen melden: bij hem thuis. En dat is anders dan voorgaande reizen waarbij het bericht altijd was om ons te melden bij Lia Vinter. We zullen ongetwijfeld morgen horen waarom het deze keer anders is.

Dag 2

Rond 8.45 uur rijden we bij het hotel weg richting Roemenië. We hebben opnieuw het weer mee, de zon schijnt heerlijk. We doorkruisen Hongarije van west naar oost en passeren daarbij Budapest. Onderweg zien we de enorme vlaktes van het land, de zogeheten poesta's. Poesta betekent "leegte", en we begrijpen waarom... maar met de zon erbij maakt het al met al een

aangename rit. Bij de grensovergang "Bors2" passeren we de grens met Roemenië, om rond 16.15 uur in Oradea aan te komen, waar we van harte welkom worden geheten. Een warm weerzien dat als snel gepaard gaat met een maaltijd. We schreven het al vaker in onze verslagen van voorgaande reizen: in Roemenië word je welkom geheten met een maaltijd, waar je ook bent, hoe laat (of

vroeg) het ook is. Na de maaltijd nemen we het programma voor de komende dagen door. En het voorstel is om deze avond direct te starten met een bezoek aan "Caminul Felix", een plek waar kinderen liefdevol opgevangen worden. We bezoeken een echtpaar dat 6 kinderen opvangt, 6

kinderen die we in onze eerdere reizen hebben ontmoet, maar dan in een geheel andere situatie. Wat is het dan mooi om te zien hoe deze kinderen hier op hun plek zijn, hoe fijn ze het hier hebben, hoe liefdevol ze hier opgevangen worden. En naast deze ons bekende 6 kinderen vangt dit echtpaar nog 9 (!) andere kinderen op. Totaal dus 15 kinderen, alsof het hun eigen kinderen zijn. En met ons bezoek hebben we gezien en gehoord dat de kinderen dat ook op die manier ervaren.

O ja... gisteren schreven we al dat we deze keer op een andere plek overnachten dan verwacht. Reden is dat Lia & Nelu Vinter druk bezig zijn met de bouw van een huis voor hun dochter en ze daardoor erg veel aanloop hebben van andere mensen en ons niet de aandacht kunnen geven die ze ons willen geven. Het alternatief is er overigens niet minder om! Want we overnachten bij Veta Deac, de schoonmoeder van Tavy Pantis. Zij woont in het huis naast Tavy.

Dag 3

Om 8.30 uur ontbijt, dat is op zich luxe want in Nederland ontbijten we in de regel eerder. Maar als u denkt dat we een ontspannen dag hebben heeft u het mis... we zullen, blijkt later, tot vanavond 20.00 uur op pad zijn om aansluitend tot 22.00 uur nog met elkaar de dag door te nemen. We starten met een bezoek aan het "depot": de garage van het huis van Lia en Nelu. Beiden zijn aanwezig en ook het weerzien met hen is hartelijk. Vol trots laten ze graag het huis in aanbouw zien, het huis waar hun dochter komt te wonen, het blijkt dat ze achterburen van elkaar zullen worden als het huis klaar is.

In het "depot" zoeken we de juiste dozen bij elkaar die we meenemen naar de families die we zullen gaan bezoeken. Als eerste gaan we naar de familie C. in Bucea. Beter: naar de natuurlijke ouders van de kinderen die we gisteravond bezocht hebben. Het gaat met beide ouders goed horen we, uiteraard "gezien de omstandigheden". Hij heeft af en toe werk in de buurt en verdient dan wat geld. We zien ook dat ze langs de weg bloemen verkopen. Bloemen die ze zelf plukken in het bos. De vanuit Nederland meegekomen goederen overhandigen we aan hen inclusief een zak pootaardappelen en zaden.

Na dit bezoek rijden we naar het plaatsje Borozel waar we de familie P. bezoeken. Deze familie is nieuw in het programma opgenomen dit jaar. Een familie van 9 personen: de ouders en 7 dochters. Bij ons bezoek waren alleen de moeder en twee dochters aanwezig. Zij vertelt over

haar gezondheid naar aanleiding van een eerdere operatie aan de aderen in één van haar benen. Eind deze maand moet ze opnieuw naar het ziekenhuis voor controle maar het benodigde geld hiervoor heeft ze nog niet bijeen. We laten ook hier de nodige dozen met goederen achter als ook een zak met pootaardappelen en zaden en een set gereedschap om het land te kunnen bewerken.

Overigens hebben we tussendoor de oma van Tavy bezocht. Ze is een dame van 90 jaar jong die nog geheel zelfstandig woont op het platteland. Een kleine vrouw, krom van de ouderdom maar fysiek en mentaal nog "kras". De meegenomen brillen blijken niet het effect te hebben wat beoogd werd, haar ogen laten haar op deze leeftijd wat in de steek. Mogelijk dat staar het echte probleem is en een operatie daaraan nodig is.

Ons volgende bezoek is aan de familie M. in het plaatsje Oserhei. Een familie met 12 kinderen waarvan de jongste 2 een tweeling is. Op de oudste 2 kinderen na waren allen thuis, de school

was al geëindigd deze vrijdag om 12.00 uur. Moeder is aan het werk, vader is thuis. Dat wisselen beiden af met elkaar zodat er altijd één van de ouders thuis is bij de kinderen. Onze conclusie is dat de ouders het goede voorbeeld geven aan de kinderen: dat er gewerkt moet worden om te kunnen voorzien in levensonderhoud. Dat zij beiden daar ondersteuning bij nodig hebben is een gegeven in hun specifieke situatie. En die hulp krijgen ze vanuit onze stichting. Tavy helpt hen op die momenten dat het nodig is via de maandelijkse bijdrage vanuit de stichting.

Zonder eten komen we de dag niet door, dus na dit laatste bezoek gaan we rond 14.00 uur 'aan tafel' bij Veta die voor ons gekookt heeft. Om aansluitend hierop bij het "depot" opnieuw de auto vol te laden voor het 2° gedeelte van de dag, de overige bezoeken die we nog gaan afleggen. En dat start met een bezoek in de stad Oradea aan mevrouw M. Ze woont met haar volwassen zoon en dochter in een appartement. Wat ons opvalt is dat ze beter "te pas is" in vergelijking met eerdere bezoeken aan haar. Of dat komt door het hondje dat aanwezig is of door de aandacht die ze van Lia Vinter krijgt weten we niet maar het is goed om te merken dat haar klachten zijn afgenomen. Neemt niet weg dat onze hulp nodig blijft om te kunnen voorzien in de eerste levensbehoeften.

Het bezoek aan mevrouw F. in de stad Oradea is een lastige... lastig omdat we horen dat hetgeen ze aangeeft over haar situatie niet consistent is. En in onze hulp is vertrouwen geven een belangrijk iets. Een goed of stevig gesprek is dan soms nodig. Dit hoeft niet door ons gedaan te worden, maar het helpt onze contactpersoon Tavy als we tijdens ons bezoek kritische vragen stellen. Het is niet het leuke onderdeel van ons werk hier

ter plekke maar wel noodzakelijk omdat we werken met gaven en giften van derden. En daar willen we, beter: moeten we, transparant in handelen.

Ons laatste bezoek van deze dag gaat naar A.T., de jongen die een 3-tal jaren geleden een zwaar auto-ongeluk heeft gehad en sindsdien in bed ligt, zwaar lichamelijk en geestelijk gehandicapt. We krijgen de foto's te zien van de titanium plaat die na het ongeluk een deel van zijn schedel vervangt. En we horen hoe de ouders de verzorging dagelijks oppakken/regelen. Dat na dit ongeluk vervolgens één van de dochters ook een ongeluk krijgt waarbij ze een deel van haar been verloren heeft is ergens niet te bevatten. En wat we deze dag vaker horen en met elkaar bespreken is het gegeven dat hulp door de jaren heen voor families afneemt. Medeleven door de jaren heen afneemt terwijl structurele hulp nodig is en blijft. Een stabiele partner als onze stichting is dan erg belangrijk voor velen. Het siert ons misschien dat we deze kwalificatie krijgen maar de boodschap achter dit gegeven is ergens verontrustend als we naar de toekomst kijken... hoe ziet die er uit voor deze familie op de langere termijn? Misschien goed om daar nu nog niet al te lang bij stil te staan maar eerst te kijken wat op korte termijn nodig is. En dat is bijvoorbeeld een nieuwe prothese voor de dochter, die nog in de groeifase zit en dit jaar toch echt een nieuwe prothese zal moeten hebben. En dat alles naast de zorgen en behoeften voor de nu gehandicapte zoon.

Als we rond 20.00 uur "thuis" zijn nemen we met elkaar elk bezoek stuk voor stuk nog eens door. Wat kan anders, wat moet anders, wat zijn de (on)mogelijkheden etc. etc.

Dag 4

Ook vandaag starten we om 8.30 uur met een ontbijt. Tavy schuift hierbij aan om samen met ons de planning nog even door te nemen. Na het ontbijt gaan we eerst naar het "depot" om de auto vol te laden met goederen en pootaardappelen.

Als eerste gaan we naar de familie T. uit het plaatsje Gepiu. Echter het blijkt dat ze op dit moment niet thuis zijn maar verblijven in een dorpje in de buurt van de plaats Salonta. Daar woont hun dochter die op dit moment zorgt voor vader en moeder. Dat is nodig omdat moeder in de afgelopen twee weken in het ziekenhuis is geweest. Ze was haar geheugen geheel kwijt toen ze werd opgenomen. Het gaat nu beter met haar maar het verblijf in het ziekenhuis heeft haar veel energie gekost. Haar man was al die dagen al bij hun dochter maar klaagt over pijnlijke benen. Beiden zijn "het leven moe". En dat is nu vooral haar aan te zien. De dochter is overigens de moeder van de overleden jongen Eugen die jarenlang door opa en oma verzorgd is. Daar waar ze de zorg van Eugen aan haar vader en moeder overliet, zorgt ze nu voor vader en moeder.

Ons volgende bezoek is aan de familie F. in het plaatsje Les. Het is de familie waarvoor in 2023 een nieuw huis is gebouwd, de familie met twee zwaar gehandicapte kinderen. Het is bijzonder om te zien en te horen hoe groot de impact is van de nieuwe situatie. Hulp is niet langer nodig omdat de vader een prima baan gevonden heeft nu hij tijdens het bouwen geleerd heeft hoe "constructiewerk" gedaan wordt. Met deze baan is er maandelijks voldoende inkomen om voor het gezin te zorgen; daarbij helpt ook dat er geen sprake

meer is van het huren van een huis, er geen kosten zijn voor het huis. Het huis ziet er "spic en span" uit, je kunt zien dat de familie zorgvuldig omgaat met alle nieuwe spullen die in het huis aanwezig zijn. Maar het meest belangrijke is te zien dat de beide zwaar gehandicapte kinderen een goede, veilige, warme plek hebben gekregen. Onder de indruk van deze grote verandering in hun leven gaan we naar ons 3e bezoek.

Dat 3e bezoek is aan M.B. in de stad Oradea. Haar leven brengt ze al liggend in bed door, nadat ze jaren geleden een ongeluk heeft gehad. Ze vertelt ons van haar grootste zorg op dit moment: de geestelijke achteruitgang van haar moeder en de hoge leeftijd van haar vader. Het betekent dat de toekomst onzeker is wat betreft haar verzorging. Gelukkig kan haar schoonzus 2x per week huishoudelijk werk doen én haar verzorgen / helpen. Maar het neemt niet weg dat haar zorgen terecht zijn. Daarover kunnen praten met ons helpt haar zonder dat wij een concrete oplossing hebben. Ze begrijpt haar situatie erg goed en accepteert op haar manier de huidige situatie en consequenties hoe moeilijk of lastig dat ook is.

Inmiddels is het 14.00 uur en gaan we eten bij Lia Vinter die een maaltijd voor ons voorbereid heeft. Ze informeert naar onze ervaringen, naar onze bezoeken omdat ook zij deel uit maakt van het team in Oradea dat omkijkt naar arme mensen. Na de maaltijd rijden we naar Sarbi naar de familie C. Voor hen is langer geleden een nieuw huis gebouwd. We spreken met de vader en moeder terwijl de nodige kinderen het bezoek uit Nederland razend interessant vinden. We vragen naar hun gezondheid, naar mogelijke problemen of zorgen, naar de resultaten van de kinderen op school, al met al naar hoe het hen vergaat in het nieuwe huis. Onze hulp is en blijft voorsnog nodig. De vader heeft werk maar de kosten voor het grote gezin zijn vele. Na nog wat plezier gemaakt te hebben met de kinderen stappen we weer in de auto om naar het plaatsje Cenalos te rijden.

In Cenalos bezoeken we eerst het terrein met het oude huis dat ooit door Dr. Oros is aangekocht en aan het tehuis in Cenalos is nagelaten. Het terrein is bedoeld om voor Sylvester, inmiddels 22 jaar oud, een huis te realiseren. Het zal een nieuw huis op dit terrein moeten worden want het opknappen of verbouwen van het oude huis is geen optie. Dat zal teveel geld kosten terwijl het een oud huis blijft. Maar het terrein is uitermate geschikt voor een nieuw huis omdat alle nutsvoorzieningen aanwezig zijn en het terrein groot genoeg is.

Uiteraard bezoeken we het tehuis waar Sylvester opgegroeid is. Naast Sylvester woont ook

Ruben in dit tehuis samen met (er) 3 andere kinderen, die broers van elkaar zijn. Over hen horen we van Corina (die de leiding over het tehuis heeft) dat hun resultaten op school goed zijn. Van de 3 zullen er 2 dit jaar naar de "High School" gaan. Wat Ruben betreft: hij studeert voor medical assistant en heeft daarnaast een baan om wat geld te verdienen. Hij hoopt volgend jaar zijn studie af te ronden. En in het tehuis horen we van Corina over de familie B. die nabij woont. Ze hebben een kindje, een baby gekregen die geopereerd is aan de darmen en daarbij een katheter

gekregen heeft. Ze verblijven nog in het ziekenhuis zodat de moeder kan leren hoe ze de verzorging kan doen van de baby, het vervangen en het schoonmaken van de katheter etc. Het is een heftige situatie waar deze jonge ouders in beland zijn. We realiseren ons dat onze hulp nodig zal zijn en blijven, alleen weten we nu nog onvoldoende om goed te kunnen bepalen waaruit die hulp zal moeten bestaan. Tavy merkt op dat hij op zijn minst deze ouders in contact kan brengen met mevrouw Ani M. die voor een jongen zorg draagt die hetzelfde medische probleem heeft gehad. Deze jongen is hiervoor enige jaren geleden succesvol in Italië geopereerd.

Na de bezoeken evalueren we gezamenlijk alle afgelegde bezoeken van deze dag en bespreken samen welke acties nodig zijn, wat eventueel anders kan of anders moet. Het is goed dat blijkt dat we vanuit eenzelfde gedachtegang handelen en zaken overwegen om tot besluiten te komen. Het maakt dat het voelt dat we als één team handelen.

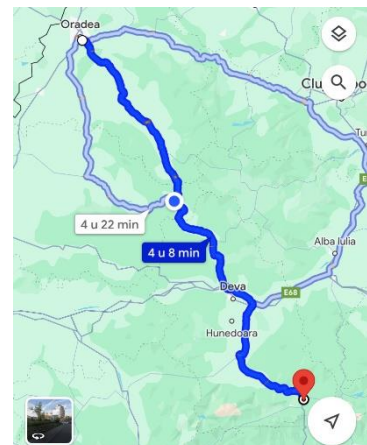
Dag 5

Vandaag is een dag van ontspanning. We gaan in de ochtend met de familie mee naar de kerk. Na de dienst heeft de familie, beter gezegd: de 3 families, ons uitgenodigd om in een restaurant met hen te gaan eten. Waarom 3 families? 1 familie is het gezin van Tavy, de 2e familie is het gezin van onze tolk en de 3e familie is Lia Vinter met haar man Nelu. En daaromheen zijn de nodige kinderen mee. Al met al een gezellig koppel mensen die we voor het gemak maar "team Oradea" noemen. Het eten smaakt ons allen heerlijk en we genieten er van om ook op deze manier met elkaar bijeen te zijn. Na het eten besluiten we om nog even een korte wandeling te maken nabij /om de kathedraal van Oradea. We bezichtigen uiteraard ook de kathedraal van binnen voordat we het omliggende park met de in bloei staande magnolia bomen doorkruisen.

Rond 16.00 uur zijn we terug bij ons overnachtingsadres (bij Veta) om daar onze spullen in de auto te laden. Want we hebben nog een rit van bijna 300 kilometer, zo'n 4 uur rijden voor de boeg: we willen ons vanavond melden in Petrosani bij Eugen Stoica.

De reis verloopt voorspoedig, de natuur is zo in het voorjaar met een zonnetje er overheen mooi. Het landschap is bergachtig en we zien onderweg de besneeuwde bergtoppen. Om 21.00 uur komen we aan in Petrosani waar we hartelijk ontvangen worden door Elisa Stoica en haar man Daniel. Omdat zij in het verleden in Oostenrijk gewoond hebben spreken beiden Duits. Eugen Stoica zal pas in de loop van morgenochtend arriveren. Het blijkt dat we niet overnachten bij/in het huis van Eugen Stoica maar in het appartement van een andere dochter die van dit appartement op dit moment geen gebruik maakt. Het voelt als luxe... een heel appartement voor ons alleen om te overnachten!

Dag 6

8.00 uur gaat onze wekker, het voelt als uitslapen maar het heeft te maken met het feit dat Eugen Stoica pas om 2.00 uur afgelopen nacht is thuisgekomen en wij ons niet eerder dan 9.30 uur bij hem thuis melden. Met een kop koffie erbij nemen we de planning voor de dagen in de regio Petrosani door. Uiteraard niet nadat we eerst bijgepraat hebben.

Rond 11.30 uur vertrekken we naar het zuiden, door de "canyon" naar de regio "Oltenië", de armste regio van Roemenië. En dat zie je eigenlijk aan alles: de huizen zijn ouder, weinig tot geen nieuwbouw, weinig tot geen grotere commerciële bedrijven, wegen die slecht onderhouden zijn.

Als eerste bezoeken we de familie I., een familie met 14 kinderen. 3 van hen zijn in de afgelopen jaren getrouwd: 2 dochters en 1 zoon. Kort na onze aankomst komen een aantal kinderen uit school thuis en wat blijkt? Zij hebben het voor elkaar gekregen om eerder naar huis te mogen gaan omdat er bezoek uit Nederland bij hen aangekomen is. Het moet niet gekker worden! Neemt niet weg dat het voor henzelf leuk is en het plezier dat ze er aan beleven straalt van hen af. We moeten eerst het nodige rond het huis bekijken voordat we binnen aan tafel worden uitgenodigd voor een maaltijd. Daarbij schuift ook de jongste van de familie aan: 10 jaar oud maar hij spreekt een

beetje Engels! Geleerd op school maar ook door het kijken naar Youtube filmpjes. Van de aanwezige kinderen is hij als jongste de enige die zichzelf Engels heeft aangeleerd én het lef heeft om Engels met

ons te praten. Een slim kereltje waarover we ons niet hoeven te verbazen als hij later in het studieprogramma van de stichting opgenomen moet worden om het hoogst haalbare uit hem te halen, zodat hij later een goede baan kan krijgen en daarmee zijn familie kan helpen. We horen uiteraard ook over allen uit de familie hoe het hen vergaat: hun gezondheid, dagelijkse bezigheden etc. Al met al zijn we een langere tijd bij deze familie voordat we onze reis richting een 2e familie starten. Een mooie route over de heuvels met bijna continu uitzicht op besneeuwde bergtoppen.

Het tweede bezoek is aan de familie G. in het plaatsje Stroeti. Zij zijn enige tijd uit het programma geweest omdat de vader van dit gezin werk had gevonden met een inkomen om van te kunnen leven. Echter... een operatie aan de nieren én aan de prostaat maken dat hij met "medical pension" is gestuurd. Dat is geen vetpot... het pensioen bestaat uit een schamele € 200 tot €250

per maand. Bij fysieke inspanning/ belasting krijgt hij de nodige pijn. Daarnaast werkt één van beide nieren niet meer. De vader werkt graag met hout. Hij maakt onder andere schommels, stoelen, tafels etc. We zien dan ook het nodige aan hout om het huis heen liggen. Beter /professioneel gereedschap zou hij graag over beschikken. De moeder van het gezin is diabeticus. Met medicijnen en insuline heeft ze dit onder controle. Eugen Stoica vraagt hen tijdens ons bezoek naar de wensen van de vader en de moeder. Hij zou graag zijn toilet binnen willen voorzien van een stevige betonnen put zodat ze het toilet buiten (houten hokje) uiteindelijk niet meer nodig hebben. Kosten schat hij rond de €1.500. Haar wens is om ooit een ruimte te hebben in / bij het huis om mensen goed te kunnen ontvangen. Een ruimte waar eventueel ook mensen kunnen blijven slapen. Al met al zijn we ongeveer 2 uur bij deze familie voordat we in het donker onze rit terug starten. Een rit van bijna 2 uur... het maakt dat we om 22.00 uur thuis zijn. Na nog even met elkaar wat gegeten te hebben vertrekken we naar "ons" appartement om daar de nacht door te brengen.

Dag 7

Om 9.30 uur stipt melden we ons bij pastor Stoica om ook vandaag de nodige bezoeken af te gaan leggen bij diverse families. Een van die families woont in de arme regio Oltenië dus we moeten ook vandaag door de "canyon" naar het zuiden. Maar eerst bezoeken we familie C. in Petrosani. Vader is aan het werk in de stad, de beide zoons zijn in Duitsland aan het werk. Dit laatste doen ze 6 maanden om en om: 6 maanden werk en 6 maanden thuis. Eén van de zoons is David. Hij heeft in het verleden flink met zijn gezondheid gesukkeld (groeistoornis) maar de laatste controle was zo goed dat hij niet meer terug hoeft te komen, hij is volledig genezen

verklaard. De moeder van het gezin heeft wel permanent medische hulp nodig. Met enige regelmaat moet ze naar het ziekenhuis om daar een injectie te laten zetten. In tegenstelling tot in Nederland moet het medicijn dat daarbij nodig is, door haar zelf gekocht worden. De medische kosten per maand zijn hoog en om wat bij te verdienen maakt ze zelf 'bloemenmandjes' van zeep. Dit heeft ze haarzelf aangeleerd door op Youtube filmpjes hierover te kijken. Als aandenken aan ons bezoek krijgen we een dergelijk zelfgemaakt bloemenmandje mee.

Na dit bezoek vertrekken we naar Oltenië. En omdat we pas vanaf 14.00u terecht kunnen bij de familie die we willen bezoeken is er tijd over om de stad Targu Jiu te verkennen. Pastor Eugen Stoica is onze persoonlijke gids. We bezoeken het park met het kunstwerk 'Endless Column'. Een kunstwerk gemaakt ter nagedachtenis aan hen die in WO1 gestorven zijn. Dit kunstwerk ligt op één rechte lijn door de stad met kunstwerken in een ander park. Deze kunstwerken met de namen "The Gate of the Kiss", "The Alley of the Chairs" en de "Table of Silence" bezoeken we ook. Wat ook niet mag ontbreken is een bezoekje aan de lokale markt waar 'jan en alleman' groente en fruit verkoopt. Het is een kleurrijk geheel om te zien.

Als het richting 14.00 uur gaat gaan we naar de familie C. in dezelfde stad. Ze wonen aan de rand van de stad, in een omgeving waar je aan de huizen, voor zover je het huizen kunt noemen, al kunt zien dat armoede overheerst. Als we uitstappen schrikken we van de staat van het huis: goedbedoeld wellicht, maar helemaal verkeerd doet de vader van het gezin pogingen om het huis te bouwen met de voor hem beschikbare materialen. Het gezin, met 11 kinderen, leeft hier in 3 kamers. Stapelbedden om hen allen een plek te geven zijn in alle ruimten aanwezig. We hebben het met de vader over zijn verantwoordelijkheden, zijn rol als echtgenoot en vader. En met de moeder over de dagelijkse zorg voor de kinderen. Pastor Stoica vertelt en laat ons zien dat hij samen met een aantal van zijn eigen zoons en met hulp van anderen de familie geholpen heeft om een toilet aan te sluiten op een grote septic-tank die buiten tegen de straatkant aan is ingegraven. De hulp vanuit de stichting richt zich voornamelijk op de kinderen van dit gezin. Zodat de

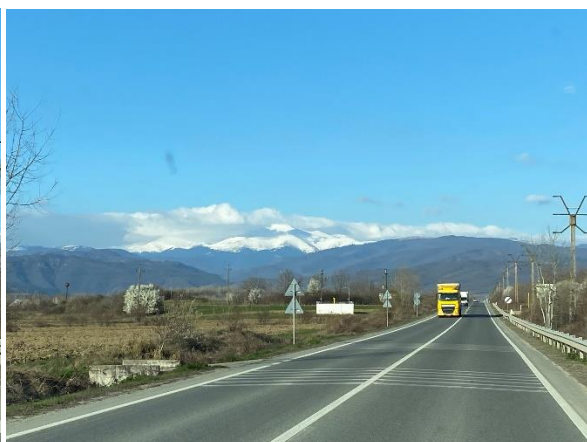
moeder van dit gezin in staat is om hen te voorzien van goed en voldoende eten.

Ons volgende bezoek voert ons terug naar het noorden, voorbij aan Petrosani naar de fam. N nabij de plaats Hateg. Een lange rit om van Targu Jiu naar Hateg te rijden maar aangekomen bij de familie N. worden we daar hartelijk ontvangen. Eén van de aanwezige kinderen spreekt een aantal woorden Engels en dat maakt contact leggen leuk. Ze leert ons tellen van 1 tot 10 in het Roemeens terwijl pastor Stoica het niet kan laten om 'old school' wat eten te maken op de in de kamer aanwezige kacheloven. Uiteraard hebben we het met de familie ook over hun situatie, over hun dochter die deel uitmaakt van het studieprogramma van onze stichting, over de prestaties van de andere kinderen op school en over hun dagelijkse leven. Aan dit bezoek komt een eind als Eugen Stoica aankondigt dat we verwacht worden voor een maaltijd bij een 'speciale familie'.

Het blijkt dat hij ons meeneemt naar goede vrienden van hem in het plaatsje Unciuc. Daar krijgen we een uitgebreide maaltijd voorgeschoteld. De pastor vertelt dat hij in het verleden ambtelijk verbonden is geweest aan deze plaats en vanuit die tijd deze familie kent. We laten hier het nodige achter aan de meegebrachte zaden. De familie bezit de nodige grond die erg goed geschikt is om groente op te verbouwen. Na de oogst wordt dit gebruikt om vele gezinnen te helpen aan groente voor de winterperiode. Rond 22.30 uur komen we aan in Petrosani waarbij we afspreken dat we de volgende ochtend ons om 8.00 uur melden bij de pastor voor het ontbijt.

Dag 8

Nadat we onze koffers ingepakt hebben verlaten we 'ons' appartement om stipt om 8.00u ons te melden bij de familie Stoica. Naast de pastor en zijn vrouw Lydia zijn ook Elisa en Daniel aanwezig. Na een gezamenlijk ontbijt nemen we alle bezoeken nog eens stuk voor stuk door en bepalen we welke hulp nodig is, of hulp aangepast moet worden of dat er andere acties nodig zijn. Het is goed om te constateren dat we dezelfde gedachten hebben bij de vorm van hulp die nodig is voor de families die we bezocht hebben.

Rond 10.00 uur is het tijd om afscheid te nemen. We hebben immers nog een lange rit voor de boeg, we willen aan het begin van de avond halverwege Oostenrijk zijn, halverwege Wenen en Passau om daar een adresje te vinden om te overnachten. Halverwege Oostenrijk is, gezien vanuit Petrosani ook halverwege Roemenië en Nederland. De reis verloopt spoedig, we tanken af en toe, drinken daarbij een kop koffie en eten er iets bij als we ons tegen 19.15 uur melden aan de receptie van het tweede hotel dat we via internet hebben gevonden: dicht bij de snelweg en niet duur. Het eerste hotel waar we ons op hadden gericht bleek niet open te zijn maar in Oostenrijk zijn gelukkig vele 'Gasthofen' te vinden die onderdak bieden.

Dag 9

Na een goede nachtrust vertrekken we richting Nederland. Ontbijten doen we met een broodje onderweg. Ook deze dag ervaren we dat het relatief rustig is op de snelwegen, en daar waar een file staat meldt Google Maps ons dit op tijd en komt met een goede alternatieve route. En ook vandaag is het een zonnige dag, een prima dag om te reizen. Tegens 18.30u 's avonds zijn we veilig en gezond weer thuis.